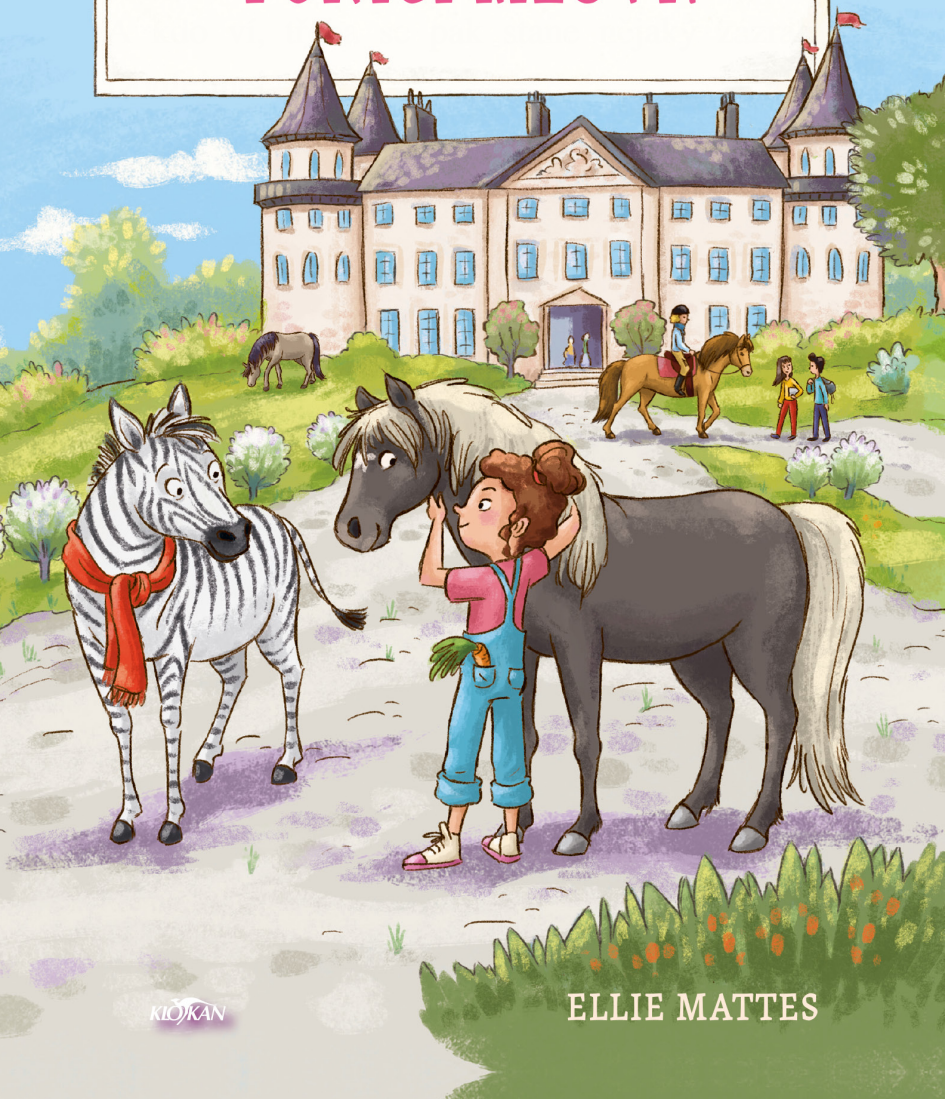

ÚDOLÍ PONÍKŮ

PONÍCI MLUVÍ!

Poníkový dopis pro Annelii

Anka má odjakživa poníka Větrníka. Neviditelného a úžasně rychlého. Dřív si s ním hrála neustále. Teď už jen tehdy, když se nikdo nedívá. Hrát si s neviditelným poníkem je tak nějak divné... Ale je to lepší než nic! Když společně uhánějí po trávníku, je to přece jenom trochu jako ježdění. Alespoň si to Anka takhle představuje.

Dnes odpoledne si zase jednou hraje s Větrníkem, ale vtom se stane něco nečekaného. Dalo by se říct, že dojde k zázraku takového kalibru, jaký by si Anka nevymyslela ani ve svých nejtroufalejších poníkových snech. Ve chvíli, kdy na Větrníkovi přeskakuje tátovy muškáty, ozve se někde za živým plotem odkašlání a pak někdo řekne: „Velmi dobře!“

Anka překvapeně zabrzdí. Kdo to byl? Mamka s tatškou přece odjeli s mimískem Benjamínkem

k doktorovi. Vráti se až za hodinu. Tak čí to je hlas?

Zmateně se rozhlíží kolem sebe. V zahradě nikdo není. Začíná to být docela děsivé. Větrník se začíná třást, Anka ho musí uklidňovat. „To byl jenom vítr v listí,“ zamumlá. Dodá si odvahy a rozhrne větve živého plotu, odkud ten hlas přicházel. Odhodlaně nahlíží do stínu mezi listovím. „Haló?“

„Dobrý den,“ ozve se ze živého plotu zdvořilý pozdrav.

Anka zmateně zamrká. Jednou, dvakrát. Jenže ten obraz, co má najednou před sebou, ne a ne zmizet. Mezi keříky totiž stojí ten poník ze ZOO! Je tak malý, že si Anka musí kleknout, aby si ho mohla blíže prohlédnout. Poník má na hlavě černý cylindr. Pod ním se vzdouvá karamelově hnědá huňatá hřívá. Poník se způsobně ukloní.

„To se mi snad zdá!“ špitne Anka. „Nebo se mi zase spustila fantazie? Copak jsem blázen?“

„Žádné strachy,“ řekne ten poník. Mluví hlasem mnohem silnějším, než by se při jeho

malém vzrůstu dalo čekat. „Nejsi blázen. Tedy pokud jsi Annelie Šeříková. Tak se přece jmenuješ, nebo ne?“

Anka zaraženě přikývne a poník vystoupí z keřů na volné prostranství.

„Pak tedy pro tebe mám několik velice důležitých otázek. Dalo by se říct, že je to něco jako test. Jsi připravená?“

Ajéje! Ve škole Anka nepatří zrovna k nejlepším. Ale rozhodně to zkusí. Takovou příležitost, popovídat si s poníkem, přece nedostane často! Navíc je to opravdu poňoboží, upřímně řečeno.

„Tak dobře,“ řekne rychle.

Poník se na ni zkoumavě dívá zpod cylindru.

„Tak tedy: představ si, že si můžeš vybrat: mohla by sis přát truhlu plnou zlata nebo vlastní zábavní park s horskou dráhou, anebo vlastního poníka. Co bys zvolila?“

„Tak to je jednoduché,“ hihňá se Anka s úlevou. „Samozřejmě poníka!“

„Jistě,“ pokývá poník hlavou a pokračuje k další otázce: „Teď si představ, že bys mohla zažít náramné dobrodružství. Na jaké bys měla ze všeho nejvíc chuť? Chtěla bys hrát ve filmu o koních? Vyrazila bys na vyjížďku na mluvícím poníku? Anebo bys dala přednost vědecké cestě na Mars?“

Ance je zase do smíchu. Kdyby to bylo ve škole takhle jednoduché, napadne ji. Nahlas řekne: „O ježdění na koních nebo ponících už

sním hodně dlouho. A kdyby ten poník ještě ke všemu mluvil, tak by to bylo úplně nejvíc mega poňoboží!“

Poník spokojeně frkne. „Tak já ti teď polo-
žím otázku nejdůležitější ze všech. Dej pozor,
je záludná,“ varuje ji, potřese karamelově hně-
dou hřívou pod cylindrem a pak pronese vážným
hlasem: „Co je pro poníka ze všeho nejdůleži-
tější? Aby ho člověk miloval a dělal všechno pro
to, aby měl dobrý život? Nebo aby měl vždycky
dost chutného krmení? Anebo chce raději mít na
hřbetě dobrého jezdce? No, tak co myslíš?“

Anka nakrčí nosík, až jí na něm začnou pihy
tancovat.

„Jejda, to je ale těžké,“ vzdychne. „Copak
nejsou všechny tři věci stejně důležité?“

„Ale ovšem! Tímto jsi zvládla test na výbor-
nou,“ zařhtá poník. „A já ti teď prozradím,
kdo jsem: profesor Archibald Harold Falabe-
lius Hillský, ředitel přísně tajné poníkové školy
Údolí poníků. A přišel jsem, protože jsem hle-
dal *tebe*.“

„Mě?“ pípne Anka a samým překvapením si kecne rovnou do muškátů. „Jak to?“

Ředitel poníkové školy na ni mrkne. „Protože umíš něco, co jiní neumí.“

Anka zavrtí kudrlinami. „To asi těžko. Ve škole mi to moc nejde. To by vám děsně ráda potvrdila Nejhorší-Horšová. Akorát vás musím varovat, naše učitelka poníky nesnáší.“

Ředitel školy se nedá odbýt.

„Ale ano, věř mi! Máš totiž vzácný dar, a to je jisté: jsi zaříkávačka poníků.“

„*Zaříkávačka poníků?*“ vydechne Anka a překvapeně se zvedá ze záhonku. „Já? Opravdu?“

Ted' se musí smát i ředitel. „Copak sis toho nikdy nevšimla?“

„To teda ne, nikdy...,“ řekne a zamyslí se: „Ale to by vlastně pak dávalo smysl, co se stalo v ZOO, ne?“

Ředitel kývne. „Přesně proto jsem tam byl. Abych našel děti, které jsou jako ty!“

Potřese karamelovou hřívou a z cylindru mu vypadne tlustá obálka. Snese se rovnou Ance do

rukou. „Můžeš odteď nastoupit do školy v Údolí poníků. To je škola pro zaříkávače poníků a koní. Jako zaříkávačka poníků začneš. K zaříkávání koní se propracuješ. Ale to je všechno napsáno tady,“ kývne k obálce.

„Zaříkávání poníků?“ Anka jen nevěřicně opakuje jeho slova a zírá na dopis ve svých rukou. „Copak něco takového opravdu existuje?“

Ředitel poníkové školy pobaveně zařehťá. „Copak bys mi jinak mohla rozumět?“ Významně se odmlčí. „Ale máš pravdu. Nikdo o tom neví. Takové nadání je přísně tajné. I naše škola je přísně tajná. *Všechno* je přísně tajné! A ty o tom nesmíš nikomu povědět – tedy kromě rodičů, samozřejmě. Těm to říct musíš. Protože v Údolí poníků budeš bydlet na internátě. V Jižní věži, přesněji řečeno. Doufám, že ti to nevadí.“

Ance se z toho všeho motá hlava. Zaříkávačka poníků? Internát? Jižní věž? Tajné nadání? A už nikdy žádné další nejhorší hodiny Nejhorší-Horšové? Samým rozrušením teď Anka může už jen šeptat.

„Vůbec ne,“ špitne a pak radostně padne řediteli kolem krku.

„No, no, milá slečno, ne tak zhurta,“ napomíná ji ředitel, ale pak se usměje. „Uvidíme se v první školní den v Údolí poníků, Annelie Šeríková?“

Anka horlivě přikyvuje.

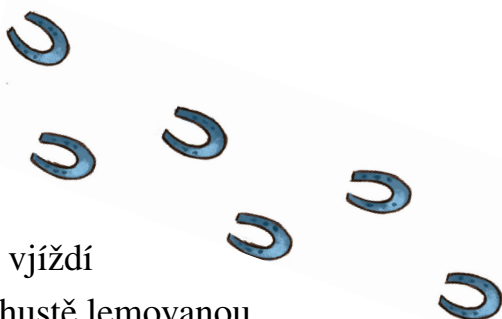
„Tak nezapomeň, že to všechno musíš vysvětlit rodičům,“ připomene ředitel poníkové školy a pak odběhne, stejně tichounce jako přišel.

Anka nemůže všechno to štěstí vůbec pobrat. V žaludku cítí šimrání, jako by najednou snědla sedm balíčků šumáku. „Snad se mi to všechno jenom nezdálo,“ pošeptá si pro sebe.

Ale ta tlustá obálka v rukou je opravdová, takže už se nemůže dočkat, až všechno povypráví rodičům. Ti budou koukat!

Kam vás podkivky ponesou

„Víš jistě,
že máme odbočit
tady?“ ptá se táta a vjíždí
na úzkou silničku, hustě lemovanou
stromy a keři.

Mamka vedle něj jen bezradně pokrčí rameny. Posté toho rána nahlas pročítá ten dopis. Tátova navigace žádné Údolí poníků nezná. Takže nezbývá, než se spolehnout na popis cesty od ředitele Hillského. Ten však není zrovna podrobný, takže už několik hodin křížují krajinu a hledají tajemnou školu.

Když Anka rodičům vyprávěla o setkání s ředitelem poníkové školy a pak jim ukázala dopis, měli nejprve za to, že si jejich dcera vymýšlí. O nelásce učitelky Horšové k poníkům už slyšeli. Zčásti kantorku i chápali. Koneckonců se

všechno nemůže neustále točit jen kolem koní
nebo poníků!

Čtyři krát čtyři je zkrátka a dobře šestnáct.
A ne šestnáct koní.

Obvod se počítá sečtením délek stran, roz-
hodně ne vypočítáváním, kolik poníků se vejde
do jednoho výběhu.

A už vůbec nelze při
závěrečné školní besídce

napodobovat
překážkové dostihy
a skákat přes řady židlí pro diváky.

Jenže taková Annelie prostě je.

Je nadšená poníky a vším, co se jich týká!

Když si rodiče přečetli ten dopis, konečně také
pochopili, proč. A hned potom Ance slíbili, že ji
do Údolí poníků odvezou.

V dopise totiž stálo:

Velekoňsky vážení rodiče Annelie Šeříkové,

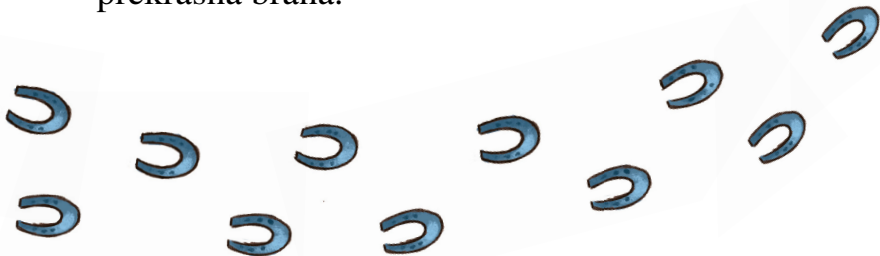
Vaše dcera – to vás jistojistě překvapí – je zaříkávačka poníků. Jde o velmi vzácný dar. Proto nabízíme Annelii místo na renomované a přísně tajné škole pro zaříkávače a zaříkávačky poníků a koní v Údolí poníků. Vydejte se 1. září přímo tam, kam vás podkůvky ponesou – rovnou za čumáčkem. Vaše dcera vám ukáže cestu!

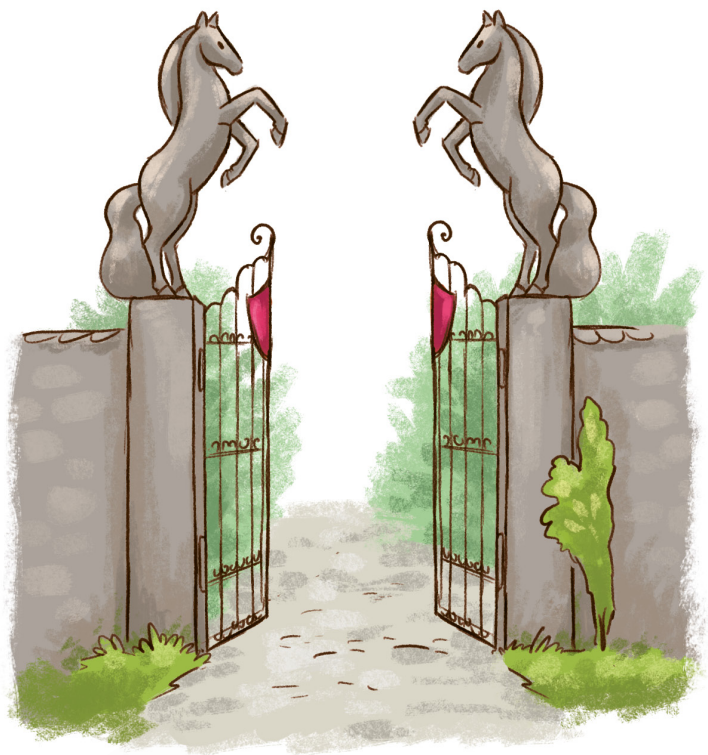
*S přátelským zařehtáním,
Archibald Harold Falabelius Hillský
Ředitel školy Údolí poníků*

Anka se dá do smíchu. Zatímco si rodiče dál lámou hlavy, jestli tahle silnička je nebo není ta správná a autem zajíždějí do čím dál hustšího porostu, ona má už nějakou dobu pocit, že to tady zná. Připadá jí to tu docela známé.

„Jasňačka,“ zubí se a ukazuje na pokroucený strom u cesty. „Tohle je další podkova. A tamhle vepředu je ještě jedna.“

„Ty myslíš ten šišatý plot?“ Táta přimhouří oči, ale ani s pořádnou dávkou fantazie se mu v plotě nedaří rozeznat tvar podkovy. Aby udělal své dceři radost, přidá plyn. „No když to říkáš,“ vzdychne a pro jednou je rád, že nemají žádné nablýskané fáro, ale starou kraksnu se spoustou škrábanců v laku. Auto se statečně sune hlouběji mezi stromy. A najednou se před nimi objeví překrásná brána.

Tuhle velkolepou bránu tvoří dva vzpínající se koně z kamene. Pod jejich mocnými kopyty začíná alej, vedoucí k nádhernému, mohutnému domu. To musí být onen internát, hlavní budova školy Údolí poníků, o které vyprávěl ředitel. Ke šmoulovsky modernímu nebi se tyčí čtyři třpytivé kuželovitě tvarované věže.

„Podívejte, tamhle je Jižní věž, tam budu bydle-
let,“ vykřikne Anka. Nemůže uvěřit vlastním
očím. Tolik štěstí! Připadá si jako v nějakém
Disneyho filmu, jenomže tohle je doopravdy.
A konečně to začíná chápat i mamka.

„Takhle vznešenou jsem si tu školu ani
nepředstavovala,“ šeptá paní Šeříková svému
muži. Viditelně se jí ulevilo a uklidnilo ji, jak
pěkně a spořádaně to tu vypadá.

Všude kolem jsou louky a past-
viny. Kvetou tu květiny, cesty
jsou upravené. Tohle Údolí
poníků asi nebude tak docela
k zahození.

Pan Šeřík zaparkoval auto
na velkém šterkovišti. Annie
hned vyskakuje z auta. Hned
vedle nich parkuje další
auto, z něj vystupuje holka
a rozpačitě se rozhlíží.

„Ahoj,“ zavolá na ni Anka. „Ty jsi tady taky nová?“

Holka kývne, až se jí rozhoupou hnědé copy.

„Já taky,“ řekne Anka. „Co kdybychom se na všechno šly podívat spolu?“

Holka se potěšeně usměje. „Tak jo. Já jsem Frída. A ty?“

„Annelie,“ na to Anka. „Ale říkej mi Anko.“

Frída kývne a obě se společně vydají směrem k hlavní budově. Na rodiče obě okamžitě zapomněly. Všechno je tu tak nové a zajímavé!

Na prostranství před hlavní budovou už je spousta dalších dětí. Jsou tu dívky i chlapci, jak si hned všímá Anka. Některé děti mají na sobě bílé jezdecké kalhoty a černé kožené holínky – vypadají v nich velice stylově. Anka znejistí a shlíží dolů na své pestrobarevné kecky, které se sem dost nehodí. Jen se svým tričkem je docela spokojená: má na něm koňskou hlavu. Rychle si posune kšandy lacláčů tak, aby kůň viděl ven. Chce vypadat alespoň trochu poníkově. Vtom jí hlavou bleskne jiná myšlenka. Co když všechny

ty děti už dávno umějí jezdit na koni? Po očku šilhá směrem k Frídě. Ta má na sobě naštěstí obyčejné džíny. A celkem normální blůzu. Anka se zase uklidní. Ale pak jí to nedá, musí se zeptat.

„Umíš jezdit na koni?“

Frída kývne. „Trošku,“ přizná. „Já jsem z vesnice, ze statku. Učila jsem se jezdit na Pepíkovi. Nebo bych spíš měla říct, že jsem se to učila *od* Pepíka. Jenže naši mi nikdy nechtěli věřit, že se mnou Pepík mluví. Mysleli si, že si to všechno jenom vymýšlím.“

Odmlčí se a pak se jí na tváři objeví úsměv od ucha k uchu. „Kdybys viděla, jak se tvářili mí bráchové, když se u nás na dvoře jednoho dne objevil ředitel poníků, potřásl cylindrem a potvrdil, že mluvím pravdu.“

„Pepík?“ Najednou se vedle nich objevila další holka. Pozorně si Anku s Frídou prohlíží. I ona má na sobě bílé rajtky, vlasy má pečlivě sčesané do ohonu a na jezdeckém sáčku se jí blýská tisíc třpytivých kamínek. Anka je z toho paf. Ta holka už teď vypadá jako profík. Už se na ni chce

usmát, ale vtom si všimne pohrdlivě ohrnutého nosíku. „*Pepík!* Co je to za jméno?!“

Frída okamžitě zrudne jako jahoda. „To jméno mu dal táta,“ mumlá zaskočeně. „Já mu chtěla říkat *Bouřlivák*, ale táta tvrdil, že to by se nehodilo k jeho rase.“

Třpytivá holka s blondatým ohonem povytáhne obočí. „Copak je ten tvůj Pepík za rasu?“

„Norik,“ řekne tiše Frída. Pak poněkud odvážněji dodá: „Zrovna před pár týdny vyhrál cenu. Je to nejsilnější kuň široko daleko.“

Anka zamrká. „A na tom ty jezdíš?“

Frída hrdě přikývne. Třpytivka se dá do smíchu. „Tomu se asi těžko dá říkat ježdění. Na to se přece chladnokrevníci vůbec nehodí,“ prohlásí nesmlouvavě. Pak se zarazí, protože se sem právě blíží její matka. Zjevem stejně dokonalá. A zjevně stejně nafoukaná.

„Dano, pojd’ laskavě se mnou. Chci pozdravit ředitele Hillského, než se na něj sesypou všichni ostatní. Snad nám už teď bude schopen sdělit, kteří učitelé tu letos působí. Opravdu doufám,

že ten prostoduchý profesor Zen konečně odešel do důchodu. To jeho neustálé kázání o oslí trpělivosti, hrůza! Jako by nějaký osel věděl, co dělá dobrého zaříkavače koní, pf!“ Odtáhne svou dceru za sebou a s rozhodností buldozeru si razí cestu mezi ostatními.

Anka s Frídou se za oběma zaraženě chvíli dívají. „Copak tady učí oslí?“ mumlá Frída. „A třeba i poníci a koně?“

Anka nestačí zírat. „Tak to by teda bylo mega hustý!“ vydechne. „Já se tu už na všechno děsně těším! Konečně škola, kde mě to bude bavit! Akorát tuhle nafrněnou Danu bych tu ani nepotrebovala. Snad nebude bydlet v Jižní věži. Už teď mi jde na brokolici.“

„Jakou brokolici?“ zamračí se Frída.

„No, brokolici mám ráda asi tak stejně jako nafoukance,“ zakření se Anka.

Frída pochopí a dá se do smíchu. „Jé, já taky. A víš co? Já budu taky spát v Jižní věži. Alespoň mi to říkal ředitel školy. Třeba budeme na pokoji ve věži spolu!“

„To by bylo poňoboží,“ raduje se Anka. Hned dodá: „To je opak brokolice. Poníky já zbožňuju!“

Frida se směje. Vypadá to, že se Ance hned podařilo najít kamarádku. Frída je určitě bezva holka.

Hlavní budova školy v areálu Údolí poníků je opravdu překrásná, s kuželovitými věžemi vypadá úžasně, trochu jako zámek. Ale ještě mnohem úžasnější je všechno kolem. Jsou tu stáje a stodoly. A spousta koní. A poníků! Děvčata se tu křížem krážem procházejí a objevují velikou jízdárnu s měkkým pískem a zrcadly na stěnách. Sem míří většina návštěvníků, tak se k nim Anka s Frídou přidají. Je tu i Dana, s nosíkem nahoru si vykračuje za matkou.

„Tady jste,“ volá Ančina mamka s malým Benjamínkem v náruči z dálky. S tátou a Frídinými rodiči k nim hned doběhnou. Společně vystoupají po schůdcích na tribunu hlediště. Když se všichni usadí, vstupuje do haly ponyředitel. Najednou je ticho.

Překlad Jesika Schaft